

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **M. Ch.**, zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2018, č. j. 62 Az 10/2018 – 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Ladislavu Bártovi **se přizná** v á odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 28. 2. 2018, č. j. OAM-100/ZA-ZA11-ZA15-2018, žalovaný vyhodnotil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Žalovaný dále určil Spolkovou republiku Německo jako stát příslušný k posouzení podané žádosti.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji zamítl rozsudkem ze dne 30. 5. 2018, č. j. 62 Az 10/2018 – 45. Rozsudek krajského

soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[4] Stěžovatel má za to, že přijatelnost kasační stížnosti je dána s ohledem na to, že krajský soud se dopustil ve svém rozhodnutí zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Tímto pochybením je pak nesprávné posouzení kritérií aplikovatelnosti článku 17 nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), provedené žalovaným a aprobované krajským soudem.

[5] V případě stěžovatele stát zkoumající svoji příslušnost nestojí před dilematem rozhodnutí, zda by vycestování žadatele do jeho domovské země nepředstavovalo neakceptovatelný zásah do jeho rodinného života, nýbrž před zvážením toho, zda nebude převzetí věci vhodnější ze závažných důvodů. Oka síta případů, které článkem 17 nařízení Dublin III projdou, jsou pochopitelně oproti sítu případů žadatelů o mezinárodní ochranu, jimž je udělena doplňková ochrana pouze s ohledem na jejich rodinný život v zemi, kde se ochrany domáhají, mnohem prostornější a větší. Nelze klást rovnítko mezi závěr, podle něž by stěžovatel nezískal mezinárodní ochranu v České republice, pokud by argumentoval „pouze“ svým rodinným životem, a pro závěr, že z týchž důvodů nepřipadá v úvahu aplikace článku 17 nařízení Dublin III. Tento postoj zjevně zastávaný žalovaným a aprobovaný krajským soudem vede ke zcela neprůchozí tvrdosti a zjevné nesprávnosti a neadekvátnosti aplikování předmětného ustanovení, a tudíž mu nemůže být přiznána soudní ochrana, byť se jedná o aplikaci správního uvážení, které obecně umožňuje poměrně širokou argumentační paletu příslušného správního orgánu. Jelikož žalovaný při svém vyhodnocení okolností stěžovatelova rodinného života vycházel z výše předestřených extrémně přísných a zjevně nesprávných postulátů, nemohl následně přijatelně a rozumně odůvodnit aplikovatelnost či neaplikovatelnost možné atrakce příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatele, a to ani s ohledem na jeho rodinné poměry, tj. českou družku a nezletilé dítě.

[6] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

pokračování

[8] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[9] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[10] Otázkou, zda správní orgán, který rozhoduje o určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a konstatuje příslušnost jiného státu, je povinen zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí také tím, proč nevyužil diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, se Nejvyšší správní soud již zabýval, přičemž v usnesení ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016 - 36, a v rozsudku ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, dospěl k závěru, že obecně není správní orgán povinen odůvodňovat, proč nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 tohoto nařízení.

[11] V rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 - 24, Nejvyšší správní soud tyto závěry upřesnil a konstatoval: „(...) diskrece je v právním státě vždy nějak omezena nebo vymezena, a není a nemůže být nelimitována, neboť v opačném případě by byl vytvářen prostor pro libovůli, která je nepřijatelná. Ani správní uvážení ohledně toho, zda bude aplikováno správní uvážení obsažené v čl. 17 odst. 1 nařízení, tak nelze provádět zcela neomezeně. (...) Vyjádření suverenity v podobě atrakce posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným státem tak neznamená právo k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.“ (srov. bod 31 až 33 odůvodnění). Dále doplnil, že „(...)užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že

uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (...).“ (srov. bod 34) Nejvyšší správní soud tedy v posledním citovaném rozsudku dospěl k právnímu závěru, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, správní orgán je povinen učinit úvahu, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění.

[12] V případě stěžovatele byly přítomny náznaky okolností hodných zvláštního zřetele (soukromé a rodinné vazby v České republice). Žalovaný se proto v souladu s citovanou judikaturou možnou aplikací čl. 17 nařízení Dublin III zabýval, a to na str. 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že žalovaný odůvodnil zcela srozumitelně a v naprosto v dostačujícím rozsahu důvod neaplikace uvedeného článku nařízení. Jednalo se přitom o správní uvážení, které soud přezkoumává jen v omezeném rozsahu pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Krajský soud tak učinil a dospěl k závěru, že žalovaný řádně zjistil a posoudil osobní situaci stěžovatele, a pokud z důvodů uváděných stěžovatelem sám nevyvodil důvody pro postup podle čl. 17 nařízení Dublin III, zůstává takové rozhodnutí v rámci výkonu pravomoci správního orgánu, kterému přísluší o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodovat. Za této situace proto krajský soud nepochybil, když žalobu stěžovatele zamítl.

[13] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[14] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[15] Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. října 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu